

Arrest

nr. 333 912 van 6 oktober 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat G. GASPART**
 Berckmansstraat 89
 1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 27 december 2022 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 31 januari 2023.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 april 2023 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Bij het CGVS werd verzoeker gehoord op 11 december 2024.

1.3. Op 6 februari 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 11 februari 2025 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op (...) 1992 in Sardinata (Colombia) en de Colombiaanse en Venezolaanse nationaliteit te bezitten. Vanaf uw geboorte woonde u het grootste deel van uw leven in Sardinata, in het huis van uw grootmoeder. Sinds 2019 woonde u afwisselend in Sardinata en Barranquilla, waar uw zus S.(...) S.(...) V.(...) woont. U heeft een diploma middelbaar onderwijs. U componeert muziek en u assisteerde uw vader J.(...) E.(...) S.(...) C.(...) met zijn handelszaak voor de verkoop en het onderhoud van textielmachines. In 2020-2021 volgde u een opleiding tot vorkheftruckchauffeur in Barranquilla.

U bent sinds uw jeugd sociaal geëngageerd. Op 27 oktober 2019 kwam u op in de lokale gemeenteraadsverkiezingen in Sardinata voor de sociale partij, Partido Liberal.

U verklaart dat u en uw familie in 2007 ontheemd werden van de boerderij waar u woonde in de buurt van Sardinata. U bent erkend als slachtoffer van ontheemding, maar u en uw familie kregen nooit een schadeloosstelling van de Colombiaanse staat. De boerderij stond leeg tussen 2007 en 2019. De grond van 272 hectare waarop de boerderij gelegen was, was gelijk verdeeld tussen uw vader J.(...) E.(...) S.(...) C.(...) en uw oom R.(...) S.(...) C.(...). Uw vader schonk u 30 hectare van zijn deel van de grond. U besliste om uw deel van de boerderij te verkopen.

Op 20 maart 2019 bezocht u met enkele vrienden de boerderij. U merkte tijdens dat bezoek op dat er enkele krakers op de grond verbleven. Op sommige plekken zag u ook coca-aanplantingen. U gaf uw contactgegevens aan een buur. Na uw bezoek ontving u op 25 maart 2019 een bericht via uw GSM waarin stond dat ze u samen met andere mensen op de grond hadden gezien en dat u helemaal geen eigenaar was van wat dan ook.

Op 20 oktober 2019 keerde u terug naar de grond met een potentiële koper. Op 27 oktober 2019 ontving u opnieuw een bericht via uw GSM waarin stond dat u niet de eigenaar was en dat u hierover al gewaarschuwd was, en een pamflet onder de deur van uw oma's woning waarin stond dat ze daar geen overheid wilden. U besprak deze situatie met een bevriende politieagent, die u suggereerde om geen aangifte te doen aangezien u niet wist wie u bedreigde. Op 13 februari 2020 keerde u terug om de verkoop van uw deel van de boerderij te finaliseren en de akte hiervan bij de notaris te verkrijgen. Een week erna kreeg u twee berichten via uw GSM waarin stond dat u zaken had verkocht die niet van u waren.

De koper van uw deel contacteerde u metertijd uit interesse voor de resterende grond van de boerderij. Op 13 november 2021 keerde u terug naar de boerderij met uw vader, een landmeter en enkele vrienden om het resterende gedeelte van uw vaders deel van de grond, dus 106 hectare, te verkopen. Op 14 november 2021 ontving u een pamflet onder de deur van uw oma's woning waarin stond dat u tot middernacht had om weg te komen en ze u nooit meer wilden zien. U ontving ook een dreigingsvideo via uw GSM waarin wapens getoond werden. U en uw vader verlieten Sardinata meteen en u keerde nooit meer terug, ook niet om de grond te verkopen. Uw vader legde klacht neer in Cucuta, vooraleer hij doorreisde naar Caracas (Venezuela). U besloot om Colombia te verlaten op 24 oktober 2022 en te reizen naar Italië. U wilde in Italië asiel aanvragen en daar werken als vorkheftruckchauffeur, aangezien uw zus daar woonde met haar Italiaanse vriend. Hun relatie liep echter ten einde in tussentijd, waardoor u geen verblijfplaats in Italië meer had. U besliste daarom om naar Spanje door te reizen en uw tante F.(...) S.(...) C.(...) te bezoeken die in Valencia woont. Uw rugzak, inclusief uw identiteitsdocumenten en alles van enige waarde, werd gestolen in Genua (Italië), wat uw reis naar Spanje vertraagde. U diende hiervoor klacht in bij de Italiaanse politie op 27 oktober 2022. Na uw bezoek in Spanje reisde u door naar België op 15 november 2022. U reisde vanuit België dan naar Ierland en het Verenigd Koninkrijk en u diende na terugkeer in België uw verzoek tot internationale bescherming in op 31 januari 2023.

Bij terugkeer naar Sardinata vreest u de personen die u dreigberichten stuurden. U verklaart dat deze personen de krakers zijn die coca teelden op jullie boerderij en behoren tot gewapende groeperingen.

Ter staving van uw verzoek tot bescherming, legde u de volgende documenten neer: uw nieuw internationaal paspoort (stuk 1), kopieën van uw gestolen paspoort en uw Colombiaanse identiteitskaart (stuk 4, a-d), kopieën van de Colombiaanse identiteitskaarten van uw broer en zussen (stuk 4, h-i), de klacht bij de Italiaanse politie van 27 oktober 2022 (stuk 4, e), een kopie van uw bewijs van uw erkenning als slachtoffer van ontheemding (stuk 2), kopieën van reisdocumenten (stuk 3), kopieën van foto's en informatie over uw deelname aan de lokale verkiezingen op 27 oktober 2019 (stuk 5), foto's van uw sociaal werk in 2019 (stuk 6), foto's van dreigberichten en dreigbrieven (stuk 7), kopieën van bewijs van verkoop van deel van de boerderij op 13 februari 2020 (stuk 8) en kopieën van documenten over de boerderij (stuk 9).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U kon geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk maken.

Ten eerste maakt u het niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Colombia nog bedreigd zou worden:

Betreffende de bedreigingen legt u enkel foto's of fotokopieën neer. Aan afbeeldingen uit private bron en aan fotokopieën valt weinig bewijswaarde toe te kennen, aangezien deze geen enkele garantie bieden omtrent authenticiteit. De dreigberichten die u neerlegt zijn trouwens van algemene aard en u kan niet bewijzen dat deze berichten specifiek aan u gericht werden. U ontving sms-berichten met bedreigingen op 25 maart 2019, op 26 oktober 2019 en op 21 februari 2020 en op 21 februari 2020 (CGVS, groene map, stuk 7, a,b,d,e). U verklaart eveneens dat u twee pamfletten ontving met bedreigingen op 27 oktober 2019 en op 14 november 2021 (Groene map, stuk 7, c en f). U werd echter nooit bij naam genoemd in de berichten of pamfletten (CGVS, notities persoonlijk onderhoud, p. 21; groene map, stuk 7).

U werd naar uw zeggen onomstotelijk bedreigd in de dreigingsvideo van 14 november 2021, maar levert hiervan geen bewijs af aan het CGVS. U verklaart dat u op 14 november 2021 een video met dreigementen ontving via uw GSM nummer, waarin wapens werden getoond en waarin u voor een ultimatum werd geplaatst (CGVS, p. 22-23). Aangezien de dreigementen in die video u enorm veel angst aanjoegen, vertrok u samen met uw vader onmiddellijk uit Sardinata (CGVS, p. 23). Uw vader diende over deze bedreiging klacht in bij de Colombiaanse overheid (CGVS, p. 23). Tijdens het persoonlijk onderhoud bleek dat u die video enkel had gedeeld met uw advocaat en niet met het CGVS. U werd daarom tweemaal verzocht om die video binnen de 7 dagen na het interview met het CGVS te delen (CGVS, p. 6-7 en 31-32). Hoewel u hiermee toestemde, heeft het CGVS de video enkele weken na afloop van het interview nog steeds niet ontvangen. Het CGVS kan het bestaan van deze video en de aard van deze beweerde bedreiging dus niet nagaan. Ook de klacht die uw vader zou hebben ingediend hebt u niet neergelegd, hoewel dit uitdrukkelijk werd gevraagd (CGVS, p. 32). Dat u nalaat om relevante stukken neer te leggen, wijst op een markante desinteresse in uw verzoek om internationale bescherming.

Zelf hebt u nooit bescherming gezocht voor deze beweerde bedreigingen. Dit relateert op zijn minst de ernst van de door u beweerde gebeurtenissen. U zou enkel met een bevriende politieagent gesproken hebben, die zei dat een aangifte geen zin had omdat u geen namen kon noemen (CGVS, p. 17, 22). Daarmee draait u de zaken natuurlijk om: aangezien u geen aangifte deed is er ook nooit een onderzoek gevoerd naar wie uw belagers precies waren. Indien u werkelijk geloofde dat u gevaar liep vanwege deze bedreigingen is het een redelijke veronderstelling dat u meer doortastend tewerk zou gaan, zelfs na dit dubieuze advies.

Zelfs indien er enig geloof zou worden gehecht aan deze beweerde bedreigingen waren die helemaal niet actueel toen u Colombia verliet. U verbleef nog meer dan 10 maanden in Colombia na de laatste bedreigingen en u ontving geen bedreigingen meer in die laatste maanden voor uw vertrek naar Europa. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt, geeft u aan dat u in die laatste maanden verbleef in Barranquilla, waar u nooit problemen ondervond (CGVS, p. 25). Gedurende die tijd veranderde u nochtans niet van GSM nummer en hadden uw belagers in principe nog steeds contact met u kunnen opnemen, indien ze u effectief nog aan het zoeken waren (CGVS, p. 22-23).

Vervolgens blijkt uit uw gedragingen niet dat u wegens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade Colombia heeft verlaten:

U had het idee om naar Europa te reizen en asiel aan te vragen reeds in begin 2020, vooraleer u de meest recente en naar uw zeggen onomstotelijke bedreigingen kreeg. U verklaarde dat u in juni 2020 contact opnam met de Italiaanse vriend van uw zus met de vraag of die u in Italië kon opvangen en u informatie kon geven over het indienen van een asielaanvraag in Italië (CGVS, p. 22). U leerde Italiaans en volgde ook een opleiding vorkheftruckchauffeur in 2020-2021 met het idee om dit beroep uit te oefenen in Italië na uw asielaanvraag (CGVS, p. 16, 22). Dat u zo lang zou talmen als u werkelijk geloofde dat uw leven in gevaar is, is op zich al niet aannemelijk.

U diende laattijdig uw verzoek tot internationale bescherming in. Uit uw verklaringen blijkt dat u op 25 oktober 2022 naar Italië reisde met het doel om asiel aan te vragen (CGVS, p. 16). Toch beweert u dat u slechts ten vroegste op 31 januari 2023 asiel kon aanvragen in België. In Italië diende u geen verzoek tot internationale bescherming in, want u had naar eigen zeggen geen opvang meer bij de ex-vriend van uw zus (CGVS, p. 15-16). Het valt niet in te zien, noch heldert u op, waarom deze omstandigheid uw plan om asiel te vragen in de weg zou staan. U reisde dan door naar Spanje om uw tante F.(...) S.(...) C.(...), die in Valencia verblijft, te bezoeken, waar u naar eigen zeggen geen asiel kon aanvragen aangezien het systeem verzadigd was (CGVS, p. 28). Op 15 november 2022 kwam u aan in Luik (België) via een contact, een Colombiaanse vriendin, maar u had naar eigen zeggen absoluut geen weet van de procedure om asiel aan te vragen in België tussen 15 november 2022 en 31 januari 2023 (CGVS, p. 28-30). U reisde dan eerst nog naar Ierland en Engeland (CGVS, p. 28-29) alvorens u uw verzoek hebt ingediend. Dat u al deze tijd geen informatie hebt gevonden over de asielprocedure in België valt niet ernstig te nemen. U was immers specifiek met die bedoeling naar Europa gereisd, en was dus op de hoogte van het bestaan van deze mogelijkheid. Bovendien is informatie over de asielprocedure in België op eenvoudige wijze in uw moedertaal verkrijgbaar op de website die daarvoor dient: www.asylumbelgium.be.

Tot slot, is het niet geloofwaardig dat u bij terugkeer naar Colombia zou vervolgd worden wegens uw politiek profiel:

U kan niet aanzien worden als sociaal leider, aangezien u bijna volledig stopte met uw sociaal werk na oktober 2019. Uit uw verklaringen blijkt dat u zich sociaal inzette voor meerdere stichtingen (CGVS, p. 26-28). U legde ook foto's neer van sociaal werk dat u verrichtte in 2019 (groene map, stuk 6). U verklaart echter dat u zich sinds uw vertrek naar Barranquilla in oktober 2019 enkel nog inzette voor een muziek gerelateerde

stichting, F.(...) d.(...) T.(...) genaamd, die reeds enige tijd uiteen gevallen is en dus niet meer bestaat (CGVS, p. 27-28).

U heeft geen uitgesproken politiek profiel. U verklaart zelf dat uw politiek engagement beperkt is tot 2019 (CGVS, p. 10), waarvoor u enkele foto's neerlegt tot bewijs van uw deelname aan de lokale verkiezingen op 27 oktober 2019 (CGVS, p. 5; groene map, stuk 5 a-d). U verklaart dat uw verkiezingsresultaat in 2019 heel weinig is, aangezien de gebruikelijke kandidaten het naar u zeggen zoals altijd gehaald hebben (CGVS, p. 27). Uit uw verklaringen en een kopie van het verkiezingsresultaten blijkt dat u slechts 13 van de 10924 stemmen behaalde in oktober 2019 (CGVS, p. 27; groene map, stuk 5, e-f; blauwe map, stuk 1). Dat u eenmalig en met weinig succes hebt deelgenomen aan lokale verkiezingen betekent niet dat u louter vanwege uw politieke activiteiten een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande conclusies niet ombuigen. Uw nieuw internationaal paspoort (groene map, stuk 1) en de kopieën van uw gestolen paspoort en uw Colombiaanse identiteitskaart (groene map, stuk 4, a-d) tonen uw nationaliteit aan, die niet ter discussie staat. De klacht bij de Italiaanse politie van 27 oktober 2022 (groene map, stuk 4, e) bewijst enkel waarom u uw originele paspoort waarmee u naar Europa reisde en uw originele Colombiaanse identiteitskaart niet meer kan voorleggen. De kopieën van de Colombiaanse identiteitskaarten van uw broer en zussen (groene map, stuk 4, h-i) bewijzen hun identiteit, die eveneens niet ter discussie staat. Het bewijs van uw erkenning als slachtoffer van ontheemding staat niet ter discussie (groene map, stuk 2). Dit dateert uit 2007 en volstaat op zich niet om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. De kopieën van uw reisdocumenten tonen uw reisweg van Colombia naar België aan, maar zijn verder niet relevant voor uw verzoek (groene map, stuk 3). De kopieën van bewijs van verkoop van deel van de boerderij op 13 februari 2020 (groene map, stuk 8) en kopieën van bijkomstige documenten over de boerderij (groene map, stuk 9) tonen het bestaan van de boerderij en de verkoop van een deel van de boerderij in 2020 aan, maar hebben verder geen impact op bovenstaande beslissing.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia

regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In wat zich aandient als een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker meent tevens dat er een beoordelingsfout voorligt.

Na een samenvatting van de bestreden beslissing, volgt een theoretisch betoog aangaande de aangehaalde rechtsbepalingen en -beginselen. Verzoeker stelt vervolgens niet akkoord te gaan met de motivering en de

strekking van de bestreden beslissing en volhardt in zijn verklaringen. Verzoeker gaat daarbij nog in op bepaalde elementen van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig en actueel is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om het dossier terug te sturen aan het CGVS teneinde het verder te doen onderzoeken.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een e-mail van 14 december 2024 van zijn advocaat aan het CGVS waaraan videofragmenten werden bijgevoegd (stuk 3).

2.2.2. Op 25 augustus 2025 dient de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in (rechtsplegingsdossier, stuk 9) waarin hij verwijst naar volgend rapport en er de weblink van vermeldt: de COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” van 10 april 2025.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met een USB-stick die een videofragment van een dreigbericht bevat, vijf links naar YouTube en naar een artikel op France24, alsook drie video's van Spaanse nieuwsberichten.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; [...].”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Colombia nog bedreigd zou worden door krakers die coca teelden op de boerderij die in het bezit is van zijn familie en die behoren tot gewapende groeperingen vermits:

- (a) de foto's en fotokopieën die verzoeker van de bedreigingen voorlegt, geen enkele garantie bieden omtrent de authenticiteit ervan en de dreigberichten overigens van algemene aard zijn en verzoeker niet kan bewijzen dat deze berichten specifiek aan hem werden gericht,
- (b) verzoeker noch van de bedreigingsvideo van 14 november 2021, noch van de klacht die zijn vader zou hebben ingediend enig bewijs aflevert aan het CGVS,
- (c) de vaststelling dat verzoeker nooit bescherming heeft gezocht voor de beweerde bedreigingen minstens de ernst van de beweerde gebeurtenissen relativeert,
- (d) zelfs indien enig geloof zou worden gehecht aan deze beweerde bedreigingen, deze helemaal niet meer actueel waren toen hij Colombia verliet, nu hij nog meer dan tien maanden in Colombia verbleef na de laatste bedreigingen en hij geen bedreigingen meer ontving in die laatste maanden voor zijn vertrek naar Europa;

(ii) verzoekers houding getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aangezien:

(a) uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn idee om naar Europa te reizen en asiel aan te vragen dateert van begin 2021 en dus vooraleer hij de meest recente en naar eigen zeggen onomstotelijke bedreigingen kreeg,

(b) verzoeker laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende in Europa;

(iii) het is niet geloofwaardig dat verzoeker bij terugkeer naar Colombia zou worden vervolgd omwille van zijn politiek profiel vermits:

(a) verzoeker niet aanzien kan worden als sociaal leider aangezien hij bijna volledig stopte met zijn sociaal werk na oktober 2019 en hij zich vervolgens enkel inzette voor een muziek gerelateerde stichting die reeds enige tijd uiteen gevallen is,

(b) verzoeker geen uitgesproken politiek profiel heeft, waarbij hij eenmalig en met weinig succes heeft deelgenomen aan lokale verkiezingen,

(iv) de documenten die verzoeker voorlegt, zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(v) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoeker verklaart dat zijn familie in 2007 werd ontheemd van hun boerderij, maar nooit een schadeloosstelling ontving van de Colombiaanse staat. Tussen 2007 en 2019 zou de boerderij leeg gestaan hebben en verzoekers vader zou een deel van zijn grond hebben geschonken aan verzoeker. In 2019 zou verzoeker meermaals de grond en boerderij hebben bezocht en hebben vastgesteld dat er krakers leefden. Na zijn bezoeken aan de grond (met een potentiële koper) ontving verzoeker dreigberichten. Bij terugkeer naar Colombia vreest verzoeker te worden vervolgd door krakers die op de grond bij de boerderij van verzoekers familie verbleven en daar coca-aanplantingen deden.

3.3.4.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.4.3. Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden overweegt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Colombia nog zou worden bedreigd door krakers die coca teelden op de boerderij van zijn familie.

Met betrekking tot de foto's en fotokopieën die verzoeker voorlegt van de sms-berichten van 25 maart 2019, 26 oktober 2019, 21 februari 2020 en 21 februari 2020 en de twee pamfletten van 27 oktober 2019 en 14 november 2021 (administratief dossier, map 'Documenten') dient te worden opgemerkt dat deze geen enkele garantie bieden wat betreft de authenticiteit van hetgeen daarop wordt afgebeeld. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat deze bedreigingen van algemene aard zijn en verzoeker niet kan aantonen dat deze berichten specifiek aan hem werden gericht.

De Raad stelt samen met verzoeker vast dat hij middels een e-mail van 14 december 2023 (verzoekschrift, stuk 3) wel degelijk heeft getracht om videofragmenten over te maken aan het CGVS. De commissaris-generaal beaamt ook ter terechtzitting dat het om een materiële vergissing gaat en hij niet betwist dat verzoeker de video heeft neergelegd via e-mail lopende de administratieve procedure. Het in de bestreden beslissing opgenomen motief dat verzoeker een markante desinteresse vertoont door de dreigingsvideo van 14 november 2021 niet aan het CGVS over te maken, kan aldus niet worden bijgetreden aangezien verzoeker wel degelijk zijn medewerkingsplicht in dit kader heeft vertoond. De Raad merkt evenwel op dat de voorliggende videoboodschap van 14 november 2021 niet van die aard is dat ze de overige vaststellingen van de bestreden beslissing kan verklaren of weerleggen. De video toont de hand van iemand die een revolver vastheeft en bedreigingen uit in het Spaans met een vervormde stem. Deze video biedt alleen al door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen enkele garantie wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Bovendien kan evenmin worden opgemaakt uit het bericht van wie de bedreiging uitgaat en of verzoeker daadwerkelijk persoonlijk werd bedreigd. Deze video bevat derhalve geen objectieve aanwijzing voor bedreigingen aan het adres van verzoeker, laat staan dat hij actueel een vrees voor vervolging loopt bij een terugkeer naar Colombia. De zes weblinks en drie nieuwsberichten die verzoeker tevens via USB-stick aan de Raad voorlegt, zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Volledig ten overvloede merkt de Raad op dat deze persartikels op algemene wijze lijken te berichten over conflicten tussen gewapende groeperingen, doch geen betrekking hebben op verzoekers persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat

verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hiertoe in gebreke.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk tot op heden nalaat om de klacht die zijn vader zou hebben ingediend in het kader van de dreigvideo van 14 november 2021, voor te leggen en dit ondanks dat hij hierom uitdrukkelijk werd verzocht (administratief dossier, CGVS, p. 32). Dit gebrek aan inspanning relativeert zijn voorgehouden vrees aangezien van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn situatie te bekomen en (actuele) informatie van primordiaal belang is om de vrees in te schatten.

Verder considereert de commissaris-generaal pertinent dat de vaststelling dat verzoeker geen oprechte inspanning heeft geleverd om zich te beschermen en geen hulp en/of bescherming heeft gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten voorts de geloofwaardigheid van zijn vrees ondermijnt.

Verzoeker betoogt in dit verband in het verzoekschrift dat uit verschillende bronnen, waaronder de Guidelines van UNCHR en een publicatie van Amnesty International, blijkt dat de capaciteit van de Colombiaanse autoriteiten om haar burgers de beschermen beperkt is. Hij voegt hieraan toe dat, rekening houdend met zijn situatie en de locatie van de feiten waarvan hij slachtoffer werd, alsook de beschikbare landeninformatie, het niet dubieus is dat iemand hem het advies gaf om geen klacht in te dienen.

Nog daargelaten de voormelde vastgestelde ongeloofwaardigheid van de voorgehouden problemen, kan erop worden gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij de nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. Uit de landeninformatie die voorligt blijkt niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet uitsluitend in theorie bestaat. De Raad onderstreept te dezen nog dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden.

Het is bijgevolg aan verzoeker om aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich tot de Colombiaanse overheden wendt om bescherming te vragen. Door louter te stellen dat een bevriende politieagent hem zei dat het geen zin had om een aangifte te doen omdat hij geen namen kon noemen (administratief dossier, CGVS, p. 17 en 22), blijft verzoeker hiertoe evenwel in gebreke. De Raad benadrukt nog dat het doel van een aangifte er net in bestaat dat onderzoek wordt gevoerd naar de feiten en de belagers. Echter, indien de autoriteiten niet worden ingelicht over feiten, kunnen zij logischerwijze geen stappen ondernemen in dit kader.

Verzoeker toont, gelet op het voorgaande, niet aan dat hij geen bescherming en/of hulp zou hebben (kunnen) verkrijgen van de in Colombia aanwezige beschermingsmogelijkheden. De vaststelling dat hij nooit bescherming heeft gezocht voor de beweerde bedreigingen, ondermijnt dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn asielaanspraak.

De commissaris-generaal considereert voorts op goede gronden als volgt:

“Zelfs indien er enig geloof zou worden gehecht aan deze beweerde bedreigingen waren die helemaal niet actueel toen u Colombia verliet. U verbleef nog meer dan 10 maanden in Colombia na de laatste bedreigingen en u ontving geen bedreigingen meer in die laatste maanden voor uw vertrek naar Europa. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt, geeft u aan dat u in die laatste maanden verbleef in Barranquilla, waar u nooit problemen ondervond (CGVS, p. 25). Gedurende die tijd veranderde u nochtans niet van GSM nummer en hadden uw belagers in principe nog steeds contact met u kunnen opnemen, indien ze u effectief nog aan het zoeken waren (CGVS, p. 22-23).”

Verzoeker voert in voorliggend verzoekschrift aan dat hij niet begrijpt waarom de commissaris-generaal verwijst naar zijn verblijf in Barranquilla om te besluiten dat zijn vrees niet meer actueel zou zijn. Zo stelt hij vast dat de commissaris-generaal geen gebruik blijkt te maken van een intern vluchtalternatief, alsook blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de problematiek van illegale onteigeningen voorkomt in Colombia.

De Raad stelt vast dat verzoeker met dit betoog geen enkel valabel argument bijbrengt om de vaststelling te weerleggen dat hij zijn gsm-nummer niet wijzigde in deze periode en zijn belagers bijgevolg nog steeds

contact met hem konden opnemen. Dat verzoeker evenwel zonder problemen in Baranquilla, Colombia kon verblijven duidt aldus op de ongeloofwaardigheid van de (actuele) vrees voor vervolging. Ook met een verwijzing naar algemene landeninformatie slaagt verzoeker er wederom niet in zijn voorgehouden vrees *in concreto* aannemelijk te maken.

3.3.4.4. Daarnaast relateert verzoekers houding de voorgehouden vrees voor vervolging. De Raad treedt de commissaris-generaal in dit verband bij waar deze pertinent vaststelt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn idee om naar Europa te reizen en asiel aan te vragen dateert van begin 2021 en dus vooraleer hij de meest recente en naar eigen zeggen onomstotelijke bedreigingen kreeg.

De vaststelling dat verzoeker reeds op 25 oktober 2022 naar Italië reisde met het doel om asiel aan te vragen, doch slechts op 31 januari 2023 in België asiel aanvraag, ondergraft tevens de voorgehouden vrees bij terugkeer naar Colombia. Het staat haaks op de door verzoeker voorgehouden vrees voor terugkeer naar Colombia en zijn verklaring dat hij naar Europa reisde met als doel internationale bescherming te verkrijgen, dat hij heeft nagelaten om zich te informeren aangaande de wijze waarop hij bescherming kan krijgen en ervoor gekozen heeft illegaal in het land te verblijven – en zich zodoende bloot te stellen aan het risico om gerepatriëerd te worden naar Colombia – in plaats van een beroep op internationale bescherming te doen. Dat verzoeker wachtte en nog naar verschillende Europese landen reisde alvorens enig initiatief te nemen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, hypothekeert dan ook – in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd – wel degelijk de geloofwaardigheid van de beweerde nood aan internationale bescherming. De Raad wijst er nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in deze motieven opgesomde overwegingen dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekers vrees voor vervolging vanwege krakers die lid zouden zijn van gewapende groeperingen ongeloofwaardig is.

3.3.4.5. Voor het overige herhaalt verzoeker in wezen louter een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, volhardt hij in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, bekritiseert hij en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen en minimaliseert hij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen – behoudens wat betreft het videobericht van 14 november 2021 – zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

3.3.4.6. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) het niet geloofwaardig is dat verzoeker bij terugkeer naar Colombia zou worden vervolgd omwille van zijn politiek profiel vermits: hij niet aanzien kan worden als sociaal leider aangezien hij bijna volledig stopte met zijn sociaal werk na oktober 2019 en hij zich vervolgens enkel inzette voor een muziek gerelateerde stichting die reeds enige tijd uiteen gevallen is en verzoeker geen uitgesproken politiek profiel heeft, waarbij hij eenmalig en met weinig succes heeft deelgenomen aan lokale verkiezingen; (ii) de overige documenten die verzoeker voorlegt niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.4.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoeker niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.8. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoon waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

3.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in

aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022 en de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 10 april 2025 zet de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota van 25 augustus 2025 het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdëntificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdëntificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op zijn verklaringen over zijn herkomst en verblijfplaatsen in Colombia (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 10 en CGVS, p. 9-10) en de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in Baranquilla in het departement Atlantico en in Sardinata in het departement Norte de Santander worden beoordeeld, waar verzoeker afwisselend woonde voor zijn vertrek uit Colombia.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het departement Atlantico actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan en brengt geen concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. Bij gebrek aan een gewapend conflict in Atlantico, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Hoewel uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het departement Norte De Santander behoort tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict, blijkt uit deze landeninformatie evenzeer dat dit niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich meebrengt en er op dit moment geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in dit gebied een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio.

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse – met name dat burgers louter door hun aanwezigheid in dit gebied geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict - is gestoeld, niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat

de commissaris-generaal de verkeerde conclusies uit deze informatie zou hebben getrokken. De informatie waarnaar hij in het verzoekschrift verwijst ligt immers in dezelfde lijn als deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

3.3.5.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET,
M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET